

ningsmand, der afleverer Genpart af det, der skal forkyndes. Det væsentligste ny er her det, at naar begge Parter benytte Sagførere, kan al Meddelelse under Sagens Gang ske ganske formløst fra Sagførerkontor til Sagførerkontor blot mod simpelt Modtagelsesbevis.

6. *Den tvungne Forligsmægling* bibeholdes, men de nuværende Forligskommissioner afskaffes (kun den særlige Mægling i Tyende- og Aftægtssager bibeholdes), og al Forligsmægling henlægges til Retterne. I Underretssager prøver Underretsdommeren selv Forlig og kan dertil vælge hvilket som helst Øjeblik inden Sagens Optagelse, som han anser for gunstigt dertil. I Landsretssager prøves Forlig ved Underret, og i Tilfælde af Indklagedes Udeblivelse kan der gaa Udeblivelsesdom ved Underretten. — Al Forligsmægling er offentlig. Parterne ere i Almindelighed pligtige at møde personlig; have de lovligt Forhold, kunne de lade sig repræsentere ved en anden, der godt kan være en Sagfører. — De inden Retten indgaaede Forlig skulle ligesom efter nugældende Ordning have Eksekutionskraft.

7. *Procesomkostninger og fri Proces*. I Modsætning til den hidtil fulgte Praksis foreskrives, at den tabende som Regel skal erstatte Modparten de denne ved Sagen paaførte Udgifter. Denne Erstatning skal vel fastsættes af Retten til en rund Sum efter Rettens Skøn, men i hvert Fald skulle de virkelig havde Udgifter erstattes fuldt ud, for saa vidt de have været hensigtsmæssige for Sagens forsvarlige Udførelse. — Bevilling til uformuende til fri Proces skal efter Udkastet fremtidig meddeles efter Omstændighederne af Justitiarius i en Landsret eller Justitiarius i Højesteret (nu af Overpræsidenten, Amtmænd og Justitsministeriet). Bevillingen skal ogsaa omfatte Udgifter til Porto og Bekendtgørelser samt Rejseudgifter, Diæter og anden Betaling til Vidner m. v. — Den Myndighed, Justitsministeriet nu har til at tilstaa fri Proces i offentlige Myndigheders, Embedsmænds og Stiftelsers Sager o. l., opretholdes.

B. Bevismidler.

1. *Vidner*. Da Bevisbedømmelsen er fri, bortfalder Reglen om, at der til fuldt Bevis hører to lovfaste Vidner (3: Retten kan betragte eet Vidnes Udsagn som tilstrækkeligt og kan omvendt tilsidesætte to Vidners overensstemmende Forklaring, naar den tror, at der ligger en Misforstaaelse eller lignende til Grund), lige som alle Lovregler om, naar et Vidne er inhabilt, bortfalde. Derimod beværes, i det væsentlige ufor-